

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστών και πρώτων αριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενόνων.

Χίλια καὶ ἐννηακόσα καὶ ἑξή
καὶ ὅλα χάπια Μπαρμπαλέξη.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δὲ καὶ φράγκα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Ὅκτω μηνὸς Ἀπρίλην,
στοὺς κάμπους χαρομήλι.

Ποῦντος ἐννακόσα καὶ τριανταέξη,
ἀμύλλα μεγάλη ποιὸς νὰ πρωτοτρέξη.

Ὁ Φασουλῆς τῶν Ἀθηνῶν
ἐπὶ τὸν Ἀνακτα τῶν Βρεττανῶν.

Α'.

Μᾶς ἤλθες μὲς' στήν Πασχαλῖά,
τῆς Βρετανίας Βασιληᾶ,
καὶ ὅλοι φωνάζουν οὐδὲλ κόμ, τοῦτέστι καλῶς ὤρισες,
καὶ ὅλοι σ' ἐγνωρίσαμε, καὶ τώρα μᾶς ἐγνωρίσεις.

Ὅτε χάτι τοῦ γκοῖτ γιοῦ ἐν Ἀθῆναις... εὐτυχεῖς,
ὅσοι σὺς ἀξιόνομεν λαμπρᾶς ὑποδοχῆς
ἐπὶ τὸ τοῦτο πόλιεθρον, εἰς τὰς κλεινὰς Ἀθήνας,
ὅσοι δὲν ἀμφιβάλλομεν πῶς θαῖσρετε κηφήνας.

Ὅλοο Κορνιόνι ἀντ' Ἑλῆν
θα' βρεῖς ἐπίσης, Βασιληᾶ,
ἐπὶ τὸν τόπο μας τὸν εὐτυχεῖ,
ποῦ πέφτει ρόδινη βροχή

Ὅ! ροῦλ, Μπριτάνια, δι' γουέβς, τὰ κύματα κυβέρνα,
καὶ ἐπὶ μεγάλα τρόπαια τῶν Ἀθηναίων πέτρα
μὲ τὴν Βασίλισσα καὶ μὲ τὴν Βικτωρία,
ποῦ τῆς κιαλάρει καθεμερὶ
γαλαξοαίματη Ρωμῆα
καὶ ντιστεγκέ κυρία.

Κύτια τελετῶν ἀντάραις,
ἀκου καὶ καρδιῶν λαχτάραις.
Οὐδὲλ κόμ φωνάζουν ὅλοι
καὶ σὲ ραίνουν μυροβόλοι.

Οὐδὲλ κόμ καὶ ἐγὼ φωνάζω
καὶ τὸ στρώνω στὰ τραγοῦδια,

καὶ Ἀπριλιάτικα συνάζω
γιὰ χατήρι σου λουλούδια.

Οὔρρα, ζήτω καὶ ἔλελεῦ,
καλῶς ἤλθες, Βασιλεῦ
τῆς μεγάλης Ἀλβιόνος,
εἰς τὴν γῆν τοῦ Παρθενῶνος.

Καλῶς ἐφθάσες, λαμπρὲ
τῆς πορφύρας μας γαμπρὲ,
καλῶς ἐφθάσες μὲ μῦρα,
κοσμοφίλητη πορφύρα.

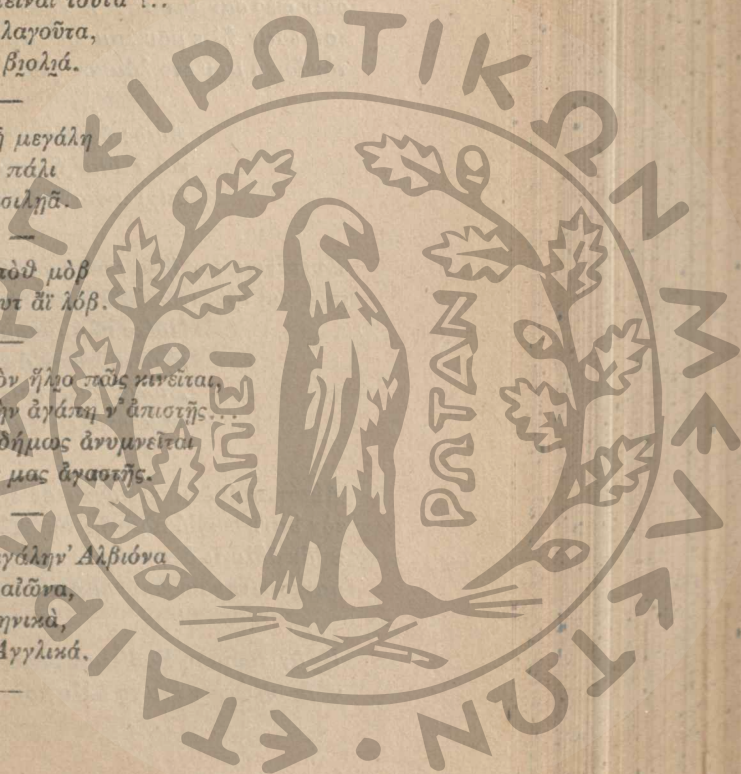
ὦ! ψυχὴ μου, τεῖναι τοῦτα!..
καλῶς ἤλθες μὲ λαγοῦτα,
καλῶς ἤλθες μὲ βιολιά.

Ἡ ιστορὴ μας ἡ μεγάλη
ρόδο γίνεται καὶ πάλι
καὶ σὲ ραίνει, Βασιληᾶ.

Ντάουτ δι' σὰν πτόθ' μὸβ
μπὰι νέβερ ντάουτ δι' λόβ.

Ἄν τοῦτέστιν ἀμφιβάλλης γιὰ τὸν ἥλο καὶ πῶς κινεῖται,
μὰ δὲν πρέπει στήν δική μας τὴν ἀγάπην ἡ ἀπιστίας.
Ἐδῶ πέρα καὶ ἐκτιμᾶται καὶ πανδήμως ἀνυμνεῖται
τῆς Ἀγγλίας ἡ φιλία, συγγενοῦς μας ἀγαπᾶται.

Ὅτι τρέφομεν ἀγάπην στήν μεγάλην Ἀλβιόνα
νῦν, αἰεὶ καὶ στὸν αἰῶνα,
σὺς τὸ λέμ' Ἑλληνικά,
σὺς τὸ λέμε καὶ Ἀγγλικά.

Κι' αν ο Μπάλφουρ ο σπουδαίος, κι' αν ο Δόρδος Τσαμπερλαίν,
κι' άλλοι Δόρδοι της Αγγλίας, που δεν ξέρω πώς τους λέν,
ήρχοντο να βάλουν κάλπη μέσ' στης δόξης το καμίνι
πρώτοι θα βγαίνουν κι' εκείνοι.

Και χωρίς κανέναν να ναι συμπολίτης Αθηναίος,
και χωρίς κουμπάρους να έχουν στο Ρωμαϊκό σαν ξένοι,
με τα δρό των τα ξεράδια θα τους ηφίζαν γενναίως
και πεντάκις και δεκάκις ζωντανόι και πεθαμμένοι.

Δάμπε πάλιν, ούρανέ,
κι' έλα, συγγενή στενέ
της Ελλάδος της στενής,
και τοιοῦτος να φανής.

Ο τών Αγγλων Έδουάρδος
μέσα στην Αθήνα φθάνει,
κι' ως προστρέξῃ κάθε Βάρδος
με λουλούδια να τὸν ράνη.

Έξω βρώμαις, έξω ρῦποι,
κι' ως ανθίσουν οἱ κήποι,
και λουλούδια ζηλευτά
τὼν δασῶν και κηπευτά
να μυρόσουν Βασιλεῖς,
κατὰ πάντα προσφιλεῖς.

Καλῶς μᾶς ἤλθετε ἐκφανῶ και σκύβω ταπεινά,
νομίζω γὰ τὸν Ἕλληνα πῶς κι' ἄλλοτε σοῦ μίλησα...
ἐπίσης καλῶς ὤρισες στήν πόλι μας ξανά,
οὐδὲ νόμ ὅλοο νόμιπλ κοῦν, πανευγενὲς Βασίλισσα.

Τὸ κράτος ἐπὶ βάσεων στερεῶν ἐκραταιώσαμεν
και πρὸς ἀγῶνας ῥέπομεν κοσμοπολιτικούς...
και πάλιν οὐτάβ ριστόρε ἐμεῖς ἀνανεώσαμεν
Ολυμπικ γέμες, ὦ Βασιλεῦ, τοῦς Ολυμπιακοῦς.

Τί Στάδιον μαρμάρων κι' εὐρὸ σὰς περιμένει!...
κυτῶτε και τὸν ἥλιο μας... ἐξ ἴσου σὲ θερμαίνει
κι' ἂν εἶσαι ἠερο-Φασουλῆς, κι' ἂν λέγεις Έδουάρδος...
οἶν φερ σάν, ἐφώναζε κι' ἐκεῖνος ὁ Ριχάρδος,
τοῦτέστιν ἤλθε μου λαμπρὸ λάμπε γὰ νὰ κυτῶ
τὸν ἴσχι μου σὸ λάμπον φῶς διὰν περιπατῶ.

Αὐτὸς θερμαίνει κεφαλῆς,
και τοῦτον ἡ πατρίς Ἑλλάς
δείχνει σὸν κόσμον τὰς φυλάς.

Κυτῶτε τὸν ἥλιο μου, φωνάζει διατόρας,
πῶς και τοῦς νέους Ἑλλήνας οἰστρολατεῖ πυρφόρος.

Ἴδέτε πλήμυρον φωτὸς
κι' ἀνταύγειαν ἀκτίνος...
Στόλος, Διοίκοις, Σιρατὸς,
τὸ κράτος εἶν' ἐκεῖνος.

Αὐτὸν, ποῦ λάμπει πάγκαλος εἰς οὐρανὸς σαρφεῖρων,
τὸν ὕμνησε κι' ὁ ποιητὴς τῆς Ἀλβιόνος Βύρων,
κι' ἂν ἄλλο τι δὲν μοῦμινε, μόνον ἐκεῖνος φθάνει
παντοεινὸν προσκύνημα τοῦ κόσμου νὰ μὲ κάνη.

Κι' ἂν τοῦτο τὸ Βασίλειον βορὰ κοράκων γίνη,
κι' ἂν κλέβουν ἕνα κι' ἄλλο μου κειμήλιον Ἑλγίνοι,

κι' ἂν δὲν μ' ἀφήσουν τίποτα, μήτε ξερὸ χορτάρι,
μόνο τὸν ἥλιο δὲν μ' μπορεῖ κανεὶς νὰ μοῦ τὸν πάρῃ.

Δουσθῆτε σὺς ἀκτῖνας του, μεγάλοι Βασιλεῖς,
καθὼς ὁ Φασουλῆς,
και φῶς ἀποθηκεύσετε τοῦ δίσκου τῆς ἡμέρας
νὰ τῶχετε στήν συννεφιά τῆς μαύρης Ἑγγλίτερας.

Πῶς σὲ λυποῦμαι, Βασιλεῦ... μοῦ φαίνεται φρικτὸς
νὰ γίνη Βασιλεὺς κανεὶς σὲ μέρος ὀμιχλῶδες,
και Διογένης προτιμῶ και Φασουλῆς νὰ λέγωμαι,
μὰ με τὸν ἥλιο πάντοτε τῶν Ἀθηνῶν νὰ φλέγωμαι,
παρὰ τὸ στέμμα νὰ φορῶ μεγάλου Βασιλείου,
πλὴν ὀμιχλῶδους, σκοτεινοῦ, και τόσοον ἀνηλίου.

Πῶς μακαρίζω, Βασιλεῦ, Γεώργιον τὸν πρῶτον,
ποῦ βασιλεύει σὸ κλεινὸν Βασίλειον τῶν φῶτων,
κι' ἂν κἄποτε σάν Βασιλεὺς ποτίζεται πικρίας,
μὰ τῆς ξεχάνει με τὸ φῶς τῆς γῆς τῆς μακαρίας.

Τί μακάριος τῶνόντι νᾶναι Ρήγας Ζηλευτὸς
στήν ἐστίαν τοῦ φωτὸς,
κι' ἀπορῶ πῶς ταξιδεύει κάθε λίγο και λιγάκι,
και σὶ τὸν Μῆτσο μᾶς ἀφίρει και σὶ τὸν Κόντε τὸν Γεωργίον.

Ἴδου και νῦστ' Ἀθήνιαν, ἐν ἄλλοις λόγοις σκόνῃ...
κυτῶτε τὸν ζέφυρο τί σύννεφα σηκώνει.

Κι' ἂν λίγη φᾶτ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
πλὴν εἶναι σκόνῃ κλασική,
χῶμα τὰ μάλιστα κλεινόν,
χῶμα τῆς γῆς τῶν Ἀθηνῶν.

Κι' ἐμεῖς ἐδῶ μακάριοι μασσοῦμε τέτοιο χῶμα
κι' ἐπὶ τῆς ἀνοίγομε μὴ πῖθαμι τὸ στόμα,
και λέμε: πνεῦσε, ζέφυρε, και λυσσαλέος φύσα,
και φέρε σκόν' ἱστορικὴ στὰ στόματά μας ἴσα.

Β'.

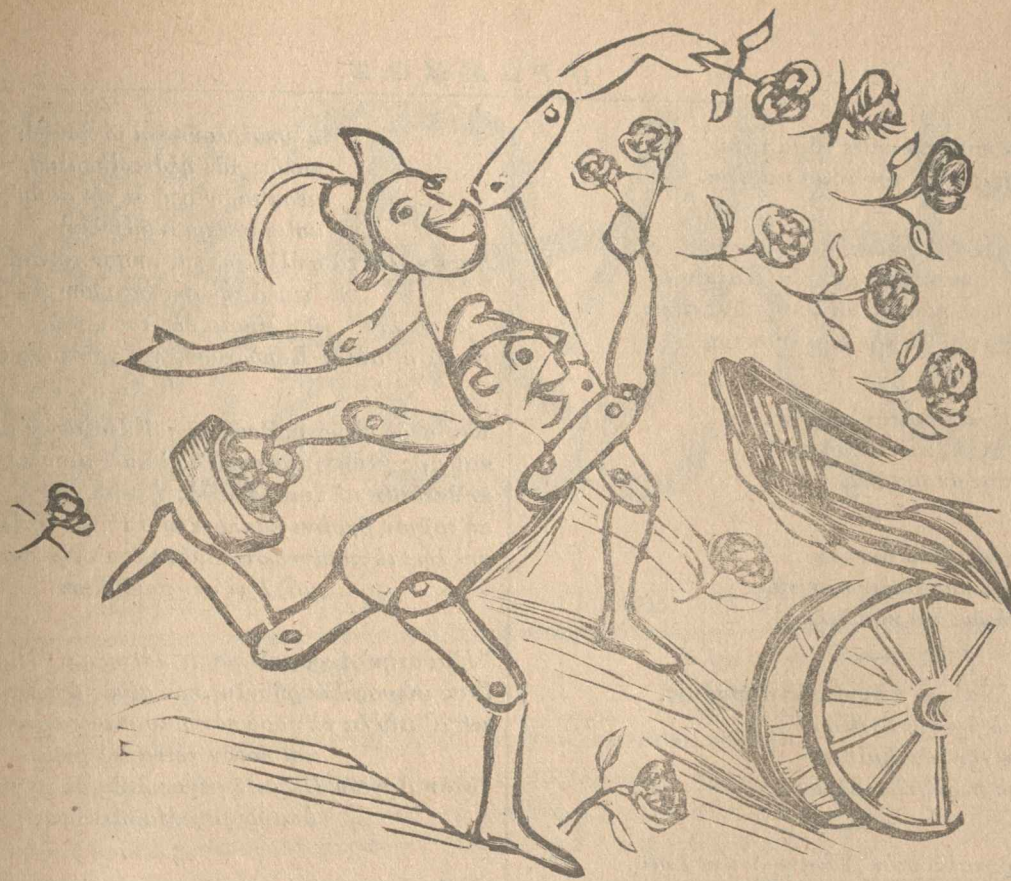
Οὐρα, μεγάλη Βασιληᾶ, ποῦ λάμψεις σὶ τὸν αἰῶνα,
κύττα τριγύρω σου Ρωμηοὺς, κύττα κι' ἐμὲ τὸν μῶμο...
οἱ πρόγονοί σου σ' ἄφησαν τρισέβδοξη κορῶνα
νὰ τὴν φορῆς και νὰ φυλάς τὸ δίκρο και τὸν νόμο.

Μήτε μεγάλων Παλατιῶν φεγγεβολαῖς και μῦρα,
μήτε κορῶνα λαμπερὴ και θρόνος και πορφύρα
κάνουν τὸν κόσμον νὰ σκορπᾷ λουλούδια τῆς ἀγάπης,
ὅσον ἐκεῖνος, ποῦ φρουρεῖ τὸν νόμον σάν σαράπη.

Και σὺ γι' αὐτὸν λατρεύεσαι, τιμῇ στήν Ἀλβιόν σου,
και μυριάδες στόματα δοξάζουν τὴν κορῶνα σου,
κι' ὁ νόμος φιλοδίκαιος κοντά σου παραστέκει
και στέφανα σοῦ πλέκει.

Αὐτὸς ἡ δόξα κι' ἡ τιμὴ τοῦ κάθε Βασιλέως,
δικαιοσύνης ἑπαθλα μὴν παύης νὰ σκορπίζῃς...
τόσων προγόνων ἀρετῇ, τόσων προγόνων κλέος
λάμπει σὸ Στέμμα ποῦ φορεῖς, σὶ τὸν Θρόνον ποῦ καθίζεις.

Δικαιοσύνης δωρητὴς
Τὰ σκήπτρα τῆς σφικτοκρατεῖς,

Κι' ἔπειτα ἡ ἀσάλευτος ὁ Θρόνος σου στηρίζεται
κι' ἀπὸ μεγάλους και μικροὺς μ' ἀγάπη τριγυρίζεται.

Δικαιοσύνης δωρητὴς ἐμπρὸς σὶ τὸν κόσμον πέτρα,
μὴν, μεγάλη Βασιληᾶ, τὰ κύματα κυβέρνα.
Ταῖς χρυσῇ Βασίλισσα θὰ μένῃ σὶ τὸν αἰῶνα,
και Βασιλεὺν και λαὸν ἀθάνατη κορῶνα.

Κι' ὁ Περικλέτης ὁ Πυρραϊνός
σὶ τὸν Έδουάρδο τῆς Βρετανίας.

Καλῶς μᾶς ἤλθετε, Βασιληᾶ τῶν Ἀγγλων, στήν Ἀθήνα,
κι' ἂν εἶσαι ἠερο-Φασουλῆς, κι' ἂν λέγεις Έδουάρδος...

Οὐρα, μεγάλη Βασιληᾶ, διάβα νὰ πέσω χάμω,
ἐπὶ τῆς ἀνοίγομε μὴ πῖθαμι τὸ στόμα,
και λέμε: πνεῦσε, ζέφυρε, και λυσσαλέος φύσα,
και φέρε σκόν' ἱστορικὴ στὰ στόματά μας ἴσα.

Οὐρα, σκηπτοῦχε τσελεπή,
γὰ σὲ χαρά και κῶμος...
ἔλα νὰ μάθῃς τί θὰ πῇ
διοίκοις και νόμος.

Κι' ὁ με πλῆθος ἔτρεξα φρενήρης νὰ σὲ δῶ...
κι' ἂν εἶσαι ἠερο-Φασουλῆς, κι' ἂν λέγεις Έδουάρδος...
οἶν φερ σάν, ἐφώναζε κι' ἐκεῖνος ὁ Ριχάρδος,
τοῦτέστιν ἤλθε μου λαμπρὸ λάμπε γὰ νὰ κυτῶ
τὸν ἴσχι μου σὸ λάμπον φῶς διὰν περιπατῶ.

Κορῶνα ποῦ δὲν εὐτυχῇ, τρισέβδοξη πορφύρα,
μήτε κορῶνα λαμπερὴ και θρόνος και πορφύρα
κάνουν τὸν κόσμον νὰ σκορπᾷ λουλούδια τῆς ἀγάπης,
ὅσον ἐκεῖνος, ποῦ φρουρεῖ τὸν νόμον σάν σαράπη.

Πολλὴς μαυρίλας συμφοραῖς
ὁ Κόρδοнос εὐρήνε,
μὰ δυστυχῶς κι' ὁ Δερελέρης
στήν Νάξο δὲν ἐβγήκε.

Κι' ὁ Σαραβέλας, Βασιληᾶ, δὲν βγήκε στήν Χαλκίδα,
κι' ἂν γένει τὸ Κορδόνο μας καιρῶς ἐπληρώθη,
οὐ μὴν κι' ὁ Προβελέγγιος στήν Μῆλο παρ' ἐλπίδα
κι' αὐτὸς ἀπὸ τὸν κύριον Κουλοῦρη ἐφαγώθη.

Τί κοῖμα ποῦ δὲν εὐτυχῇ ἐδῶ σὶ τῆς ἐκλογαῖς
ν' ἀκούης τὸν Κορδόναρο και νὰ φωνάζῃς γές.
Ὅποια πλάσις φαιδρωπῇ,
τί βροῦμα και τί βοῦμα...
ἔλα νὰ μάθῃς τί θὰ πῇ
διοίκοις και νόμος.

Ἐδῶ τὸν ἥμιον ἡ τσοῦρος,
τὸ φατεῖνόν Παλτιον,
και περιβάλλεται τὸ φῶς
κοῦντας ὡς ἱμάτιον.

Ἐσεῖς τὸ παρακάτε με νόμους σὶ τῆς Ἀγγλίας,
πράξει και λίγο ρεμπέλι γὰ καὶ ποικιλία.
Τάξιν πατιῶν κι' εὐπειθῆς μὴ στήν και μὴ βροῦμα
χωρὶς καμμία κουμπούρα, γὰρ ἂν ἂν κι' ὡς φέξῃ.

Χορεύονται και πατεῖρα και σανιδάων λόγοι,
κι' ἂν εἶναι πρᾶγμα φορτικόν,
μὰ και πολλὰ σχολαστικόν,
νόμος ἀκριβοδίκαιος και κράτος σάν σφάρα.

Ὅποτιαν μάθετε και σὶς σκληρότερο νὰ τρώτε,
διὰν και σὶς φονακίσσετε με λόγους σάν τουλούμα,

δὲν θὰ φυλάτε σὺν κοντοὶ τὸν κάθε νόμο τότε,
γιατὶ κι' ἡ τόση φύλαξις κάνει τὸν νόμο μούμια.

Ἐποῖα τέρεψις κἄποτε νὰ γίνεται στραπάτσο...
δὲν ξέρεις πῶς λυπήθηκα κι' ἐγὼ γιὰ τὸν Κολιάτσο.
Καλῶς μᾶς ἤλθες, Βασιλῆᾶ. νὰ λουλουδιῶν πανέρι...
κατὰκαρδὰ λυπήθηκα καὶ γιὰ τὸν Καλλησπέρη.

Γιὰ σὲ λαχτάρισαν ψυχαῖς,
καὶ βλέπεις πῶς ὑποδοχαῖς
σοῦ' κάνομε μεγάλας.

Ὁ, τι μᾶς εἶναι δυνατόν,
κι' εἶδες παρτάξιν στρατῶν,
πεζοῦραις καὶ καββάλαις.

Ἐὰ σένα χαίρει κι' ὁ λαὸς κι' ὁ συγγενὴς ὁ Θρόνος,
κι' ὑπὸ βροχὴν ἀνθέων
στὴν γῆν τῶν ἡμιθέων
τὸ μεγαλεῖον σήμερα περνᾷ τῆς Ἀλβιόνος.

Γι' αὐτὰ νὰ πῆς παρακαλῶ στὸν Ὑπουργὸ τὸν Γρεῦ,
μὰ καὶ στὸν Κάμπελ Μπάνερμαν καὶ σ' ἄλλους μερικοὺς,
πῶς ἔχουν πρὸς τοὺς Ἕλληνας καθήκοντα καὶ χρέη
καὶ λόγους νὰ μὴ φθέγγωνται φιλοβουλγαρικοὺς.

Πές τους παρακαλῶ
νὰ βάλουνε μωαλό.
Δὸς τὴν Μακεδονία,
κι' ἄκουσε, Βρετανία,
κι' ἐμένα τὸν πρωεῖ,
ἀντὶ γαίβ ἄς ὀλοο Κρήτι.

Φ.—Καὶ πάλιν καλῶς ὤρισες στὴν γῆν τῆς ἱστορίας,
υἱὲ τῆς Βικτωρίας.

Ἀσπίδα κρούει πάγχρυσον τὸ τῆς Παλλάδος δόρυ,
πίπτω κι' ἐγὼ πρὸ σοῦ προηγῆς,
καὶ χάσκοντες ὁμογενεῖς
σὲ βλέπουν φρεσφοῦροι.

Καλῶς μᾶς ἤλθες, Βασιλῆᾶ, μετὰ τῆς Βασιλείσσης...
κι' ἐγὼ θερμῶς παρακαλῶ στὸν Γρεῦ νὰ μιλήσῃς.
Ἄς παύσῃ κι' ἡ σκληρότης των κι' ὁ λόγος ὁ τραχὺς
κι' ἄς μὴ φανοῦν ἀμνήμονες λαμπρὰς ὑποδοχῆς.

Εἶπες πολὺ πῶς ἀγαπᾷς
τὴν γῆν τοῦ Παρθενῶνος,
κι' ὅποταν στὴν ὁμίχλην πᾶς
τῆς γραίας Ἀλβιόνος.

Μὴ λησμονήσῃς, Βασιλῆᾶ,
τόσην ἀγάπην ἀληθῆ,
τὸν Κόρδορο καὶ τὴν Ἑλῆᾶ,
κι' ἐμένα τὸν Ἀγγλομαθῆ.

Ὑποψηφίων πρόσωπα δὲν ἔχουν πλέον τοῖχοι,
διεφυλάξαμεν θεσμοὺς καὶ προπατόρων θήκας,
κι' ἀκόμη μένονν ἔναυλοι' στὰς ἀκοάς μας ἦχοι:
Λεβίδαρος, Κορδόναρος, καὶ φόλα τῆς Μαρίκας.

Γλυκολαλοῦν καὶ τὰ πουλιὰ:
καλῶς μᾶς ἤλθες, Βασιλῆᾶ,
μέσα' σιῶν ῥόδων τὴν φωλιά,
καὶ κάθε τριανταφυλλιά
παρακαλῶ τὰ φύλλα τῆς γιὰ τοῦτον νὰ τινάξῃ,
ᾧ τὴν σκούφια μου πετῶ,
καὶ τίποτα δὲν τοῦ ζητῶ,
παρὰ κι' αὐτὸς Κορδόναρος γιὰ γούστο νὰ φωνάξῃ.

Καὶ στὸν ἐξώστη, Βασιλῆᾶ, τοῦ Παλατιοῦ μᾶς βγῆτες
καὶ μᾶς γλυκοχαιρέτησες καὶ πάλι μέσα' μπῆκες,
κι' ἐσεῖσθῃ με ζητωκραυγὰς ἡ πόλις τῆς Παλλάδος...
σὲ τοῦτον βγαίνει κἄποτε κι' ὁ Ρήγας τῆς Ἑλλάδος,
καὶ λέει τὸ πασιγνώστον πῶς μέσα' στὴν καρδιά του
μᾶς ἔχει σὺν παιδιὰ του.

Ἐλὰ στὴν Ἀκρόπολὶ μας... κύπταξε τί Παρθενῶν!
ἕνας κύριος Σκαρβούλης, κατ' αὐτὰς ἀποθανόν,
μέσα' στὰλλα τὰ ποσὰ σὺν φιλόπατρις ἀφίνει
καὶ ποσὸν γενναιοφρόνως
στὸν ἀρχαῖο Περικλῆ μέγας ἀνδριὰς νὰ γίνῃ
ἀντικρὺ τοῦ Παρθενῶνος.

Πλὴν ἐγὼ μ' αὐτὸ προτείνω τὸ ποσὸν τοῦ διαθέτου
λάμπων ἀνδριὰς νὰ γίνῃ τοῦ συγχρόνου Περικλέου.
Μόνον ἄγαλμα τοιοῦτον πρέπ' εἰς τοῦτους τοὺς καιροὺς,
τοὺς ἐξόχως σοβαροὺς.

Ἐλὰ στὴν Ἀκρόπολὶ μας γιὰ νὰ γίνῃς πρὸ μεγάλος,
κλίνε γόνυ, προσευχήσου,
κι' ἄς ἀρθῇ πρὸς θεῖον κάλλος
ἡ βασιλικὴ ψυχὴ σου.

Ἐλὰ στὴν Ἀκρόπολὶ μας νὰ ρεμβάσῃς σοβαρὰ
μία, δύο, τρεῖς, πολλάκις,
πλὴν γκοντὲμ! στὴν Διμηρὰ
δὲν ἐβγήκε κι' ὁ Στελλάκης.

Πολλὰ νομίζω περιττὰ πῶς σοῦπα, Βασιλῆᾶ μου,
μὰ τὸ μὲ στίχους φλυαρεῖν λογίζεται δουλειὰ μου.
Καὶ τώρα τί χαιρετισμὸ' στὴν Ἀνασσα νὰ κάνω;
πέρσιν θάρρῳ τὴν διμηρὰ καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Βέρι γονεὺ, ὡς προσκυνῶ μετὰ τῆς Βικτωρίας...
εἰς τῶν Βαλῆων τοὺς δρομεῖς δὸς δάφνινο στεφάνι,
καὶ στὸν Ἀρχιεπίσκοπον τὸν τῆς Καρτεροβουρίας
πολλοὺς πολλοὺς χαιρετισμοὺς ἀπὸ τὸν Μητροφάνη.

Καὶ πάλιν καλῶς ἤλθατε, καὶ πάλιν οὐδὲν κομ
χίτης φορεῖς ἄισμ.

καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ὁ Γλάρος, δρᾶμα τοῦ Τσεχόφ, τοῦ Ρώσου δημοῦ,
μετάφρασις Ἀγαθοκλῆ Κωνσταντινίδου πρώτη.

Ἐξέδωκεν ὁ Σύλλογος βιβλίων ἀφελίμων
καὶ τοὺς Τυφλοὺς... συνέγραψε Ἀρσένιος πανδαμάτω.

Γερῶν Ματθαίουπούλου, τοῦ προσφυλοῦς ἐν φίλοις,
θεωριῶν βιβλίων σοφὸν περὶ τῆς ὕλης.